

[Viggo Nielsen.]

Pengerigelighed placeret en Del af deres Kapital paa Kontokurant i Nationalbanken til en meget lav Rente, i Øjeblikket $\frac{1}{2}$ pCt., idet der ikke har været Marked for Pengene, og de Provinsbanker, der har Penge behov ud over de almindelige Indskud, maa da søge Nationalbanken eller en københavnsk Storbank og laane til en temmelig høj Rente. Jeg skal ikke kunne sige, om Postgirofondens kunde yde et endnu stærkere Bidrag til at udligne dette Forhold, men kan det lade sig gøre, vil jeg gerne bede den højtærede Trafikminister have Opmærksomheden henvendt herpaa.

Ordføreren for Venstre og Ordføreren for Bondepartiet har ligesom tidligere Aar i særlig Grad beskæftiget sig med Landbruget, og vi hørte de sædvanlige Toner, ikke mindst fra det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen. Det ærede Medlem mener aabenbart om sig selv, at han er en Art økonomisk Troldmand. Han vendte sig mod Diskontopolitikken og Sterlingkursen, og fra tidligere Tid ved vi, at det ærede Medlem er stærk Modstander af Valutacentralen. Enten den økonomiske Situation nu er saadan eller saadan, skal vi blot efter det ærede Medlems Opfattelse lade det hele gaa paa bedste Beskub.

Vi oplevede som sædvanlig, at det ærede Medlem forøvede et Overfald paa Nationalbankdirektør Bramsnæs, der fremstilledes nærmest som en ren Fusker i sit Fag. Det vilde føre for vidt ved denne Lejlighed at komme ind paa en nærmere Udredning af disse Problemer, men saa meget vil jeg sige, at vi i denne Sal er mange, der tillader os at tro, at vi har mere Bund under Fødderne, naar Kronekurs-, Rente- og Handelspolitik bestemmes af Hr. Bramsnæs og Regeringen, end naar Retningslinjerne fastsættes i Rønge, paa Rosenlund eller i Hjarup. Vi vilde, billedligt talt, snart ende i Minefeltet, hvis vor økonomiske Politik skulde fastlægges disse Steder, og jeg føler Trang til fra dette Sted at rette en Tak til Regeringen for den Stilling, som den nys har indtaget til Spørgsmaalet om Kronens fremtidige Kurs.

I øvrigt vil jeg gerne sige, at vi i denne Sal er mange, der husker vor Opvækst og vort Virke paa den danske Muld, og som Folkets Repræsentanter føler vi os kaldet til at varetage Landbrugets Interesser lige saa vel som andre Erhvervs Interesser, men jeg mener at kunne fastslaa, at de ensidige Krav og den ensidige, ofte fanatiske Agitation, som drives af visse Landbrugsfolkere, efterhaanden gør betydelig Skade,

hvad angaar Forstaaelsen i de andre Samfundslag. Ingen underkender Landbrugets Vanskeligheder, men det bør siges her, hvor alle disse Problemer fremføres saa stærkt, at Titusinder andre Samfundsborgere, det være sig Haandværkere, handlende, Fiskere og Arbejdere, er stedt i lige saa store, ja, maaske større Vanskeligheder end mange Landmænd, og disse Kredse har ogsaa til fulde følt Krise- og Krigssituationen. En stor Del af disse Mennesker bider imidlertid Tænderne sammen og tier; de stiller ikke hver anden Dag Krav til Staten, men forsøger selv at lægge Ryg til, selv om de moralsk set efter min Mening med lige saa stor Ret kunde kræve at blive holdt skadesløse fra Samfundets Side.

Det har altid staaet mig klart, at Soldaterlivet ikke er nogen Divantilværelse; de unge Mennesker skal være af staalets Materiale, og de skal kunne taale fysiske Strabadser. Men jeg har saa megen Respekt for mine Medmennesker, at jeg ønsker, de skal behandles rimeligt, ikke mindst her, hvor der er Tale om en Byrde, der af Samfundet lægges paa de unge. Jeg har fra flere Sider hørt, at en Del af det Mandskab, der omkring 1. September blev indkaldt, i flere Uger ikke har været af Tøjet. Det vil sige, at de under Øvelserne o. s. v. har maattet nøjes med Natlogi paa Loer og i Lader og fuldt paaklædte. Det forekommer mig, at et saadant Forhold ikke bidrager til at fremelske blide Stemninger hos det indkaldte Mandskab. Men i Dag har vi Brug for Loyalitet, først og fremmest fra de unge, der indkaldes til Militærtjenesten, og hvis Forhold af den Art, jeg her har fremført, kunde rettes, vilde jeg anse det for at være af Betydning.

Vi har vel alle sammen Fornemmelsen af, at den kommende Vinter vil møde med store Vanskeligheder for vort Land og Befolkning; ikke mindst vil vi faa en betydelig Arbejdsløshed, og vi vil komme til at staa over for, at triste Tanker og Modløshed griber betydelige Dele af Befolkningen. I en saadan Tid er der Brug for medmenneskelig Forstaaelse og ideale Tanker, men der er ogsaa Brug for en Indsats til Bevarelse af den aandelige og legemlige Sundhed hos Nationens Hjertesku, vor Ungdom. I denne tunge Tid kan der ikke gøres for meget til Styrkelse af alle opbyggende Kræfter i Folket, og jeg vil gøre mig til Talsmand for, at Staten og Kommunerne i Forbindelse med de bestaaende Idrætsorganisationer søger at arrangere et Par Timers Sport og Idræt daglig for de mange, der kommer til at gaa ledige. Herigennem